ברוך מתיר עגונות

ממדוד זה נשלח ברכה חמה ביותר לרב היישוב עופרה, הרב אבי גיסר שליט"א, על שכבדולות נפש ועוזרות הביא להתרת עגונה, מתושבות היישוב.

המדובר בעולה חדשה מצרפת, שהשתלבה יפה בעופרה, יחד עם קבוצת העולים מצרפת, המוסיפה לו נופך יחודי.

העולה המדוברת היתה עגונה במשך 13 שנה והרב גיסר החליט לנקוט כל אמצעי שרק אפשר, כדי שהבעל הסרבן, בעל רקע קרימינלי היושב בפריז, יתחום על גט ומה שיותר מהר.

לא אכנס לפרטי הפרשה, שמשולבים בה פעלולים שג'יימס בונד לא היה מתבייש בהם כלל וכלל, ויש להניח כי יהדי חיים פלק שהישה שכם למב־צע, יידע להדריך גופים דוגמת "קולך", כיצד מש־חררים אשה מעגינותה, במקום הפגנות־סרק.

בית הדין בפריז, מנכ"ל בתי הדין הרבניים, הרב אלי בן־דהאן, וכמה צעירים גבורי־קומה ובע־לי כתף רחב שילבו־יידיים, והבעל הבין כי אין מנוס מאשר לתת גט ומה שיותר מהר.

הרב גיסר העמיד תקציב נכבד למבצע והתמ־סר לו ימים ולילות עד שהגט המיוחל הגיע.

אגב כך נספר, שסרבן גט, שרעייתו מזוהה עם אחת מחצרות האדמו"רים בבני־ברק, נזקק באח־רונה לטיפול רפואי לאחר שכמה חסידים הסבירו לו את עובדות החיים.

יצויין כי האדמו"ר נחשב כאחד האדמו"רים המאוד סולידיים, ובכל זאת הוא אישית נתן אור ירוק לקדם את עניין הגט לעגונה המצויה בחצרו.

יבורך.

קושי בהלכות צדקה

הפרמדיקים של "הצלה" מנהלים ביניהם תח־רות מי מרכה יותר להחיות "מתים קליניים".

אחד מהם החליט כי לפני כל נסיעה לארוע, הוא יתחייב לתרום צדקה לקופת העיר בני־ברק, כדי להרבות ברכת־שמיים במעשה ידיו.

לאחרונה הוא הוזעק למסעדה ברמת השרון. אחת הסועדות איבדה הכרתה וכל המדדים הצבי־עו על מוות קליני. מיודענו התחייב לצדקה בס־כום נכבד אם יצליח להחיותה והחל מטפל בה במ־רץ. משנשבה לחיים לאחר מאמץ ממושך ובכל הא־מצעים האפשריים, נתברר כי האשה היא תושבת אחד מכפרי המיעוטים במרכז הארץ. הפרמדיק שמח מאוד על שעלה בידו להשיבה לחיים, אך טען באוזני רבותיו כי כאשר קיבל על עצמו לת־רום צדקה חשב על מיגזר מאוד ספציפי וביקש תוות־דעת הלכתית. זו הגיעה מהר וקבעה כי עליו לשלם לקופת העיר את כל הסכום שהתחייב, שה־רי כוונת נתינת הצדקה במקור היתה כדי להשיג ניקוד גבוה יותר בתחרות מי "מחייה מתים" במס־פר גדול יותר.

מקדשת שם־שמיים

ד"ר שרה כהן היא פנים חדשות בסגל האקדמי של הטכניון. ילידת ארצות הברית. עלתה עם הוריה לאפ־רת שבגוש עציון - עליה ציונית מובהקת. נגדלה והתחנכה באפ־רת. - אחרי בית־ספר תיכון - עשתה שירות־לאומי ב"יד שרה" והמשיכה בהתנ־דבות עד שנולדה בתה הבכורה. באוניברסיטה העברית בירושלים למדה בתוכנית "אמי־רים" למצטיינים, אשר מתחילים במחקר כבר בזמן לימודיהם לתואר הראשון.

המשיכה במסלול ישיר לדוקטורט. בהמ־שך הגיעה לטכניון. גרה בנווה־שאנן בחיי־פה. נישאה לחיים, מה־נדס מחשבים ולהם ארבעה ילדים.

ד"ר כהן עוסקת במאגרי נתונים השמו־רים בצורות שונות (מתוך "הטכניון")

מחצרות אדמו"רים וחסידים

בין הזמנים

ראש העדה החרדית, רבי יצחיק ראובן בענג'ס זצ"ל, היה ידוע כשקדן עצום, וכמי שפלא בכל מכ־מני התורה. היה מקדיש מזמנו לצעירים שבאו להיבחן אצלו על תלמודם, ואף היה מעניק תעו־דת הצטיינות לראויים לכך.

כדי להגדיל את חשיקם לעמל ויקניין התורה, היה מציע מדי פעם לבחורים לבחון אותו על כל הש"ס. הוא ביקש מהם להביא איזה מסכת שיבח־רו, לשים אצבע על דף מסויים, והוא היה אומר להם במדוייק מה כתוב בכל דף ודף במקום הנחת האצבע.

הגאון זצ"ל היה עורך סיום הש"ס פעמים רבות. אירע ובאחד הסיומים היה שרוי בשמחה והתרוממות רוח שלא כרגיל. לשאלת מקורביו; הסביר, כי הפעם למד את הש"ס בסדר לימוד מיו־חד במינו, שהצטבר מדקות בודדות של המתנד לחופה או לברית מילה וכיו"ב, ומכאן התרגשותו הגדולה, שזכה לנצל עתות קצרות אלו לכדי לי־מוד כל הש"ס.

ושמעו מעדי ראיה שהיו מסוכין בסעודת שבת ב"קמפ" בארצות הברית, במחיצתו של הגאון רבי משה פינשטיין זצ"ל, ורבי משה הורה לשואלים פסק הלכה מסויים בהלכות שבת.

בין הנוכחים היו אברכים תלמידי חכמים שהד־לו לדון בענין, והסיקו שפיסקו של רבי משה עומד לכאורה בניגוד לדעת הפרי מגדים.

הגאון זצ"ל שהבחין במשא ומתן, שאלם לתוכן דבריהם, ונענה ואמר להם בחיוך: "אברכים יקרים, על הפרי מגדים בהלכות שבת חזותי בס"ד מא־תיים ושש עשרה פעמים, כך שבודאי זוכר אני את דבריו, ובבוגע לפסק שלנו, מיד אסביר לכם מדוע אין הנדון דומה לדברי הפמ"ג".

(יתורה ודעת")

"על פי ה' יסעו ועל פי ה' יחנו"

מובא ב"אוצר מדרשים" עמ' 273, בשם מדרש הנעלם) שבפסוק זה (בהעלותך ט', יח') מרומז, שלפני כל פעולה שאדם מתכונן לעשות, עליו לד־מר: "אם ירצה השם".

"שאלי" (שער האותיות, אות ואו 1878, עמ' מג) כותב: "בכלל דביקות האמונה; שיאמר על כל פעולה שרוצה לעשות, אעשה זה, אם ירצה השם". הן שיהיה דבר גדול או דבר קטן, וסימנך: "עצת ה' היא תקום" (משלי לג, יא). "היא" ר"ת: אם ירצה השם, ואז תקום".

כשהחפץ חיים שכח לומר אי"ה

סיפר נכדו של הגאון רבי איסר זלמן מלצר זצ"ל:

באחד מביקורי האחרונים בביתו של סבי הג־דול, סיפרו לי הסבתא, הרבנית בילא הינדא:

באחת השבתות, לאחר תפילת המנחה, ניגש ה"חפץ חיים" לבימה בבית הכנסת שבעיירתו, וא־מר: "מודי ורבותי! מחר אעלה לארץ יש־ראל, ואני רוצה להפרד מכם כעת ולומר לכם שלום".

כל באי בית הכנסת התפלאו ותמהו: כיצד זה קרוא ש"החפץ חיים" לא אמר "בעזרת השם"?!

באותו ערב - במוצאי שבת חלתה דעייתו של הנסיעה. זמן רב היה מצבה קשה, וכמובן שהנסי־עה לא יכלה לצאת אל הפועל. לאחר מכן התעדכ־רה בריאותו של ה"חפץ חיים" עצמו, ומפני זקנו־תו המופלגת נחלש ולא היה מסוגל לעמוד בפני טלטולי הדרך של נסיעה כה ארוכה. וכך, למרות רצונו העז לא הצליח להגשים הסבא קדישא את רצונו הגדול לעלות לארץ הקודש.

בשעה שהסבתא סיפרה לי את המעשה ישב רבינו בחדר הסמוך ושקד על תלמודו. משסיימה, יצא רבי איסר זלמן מחדרו, ניגש אלינו ואמר: את העיקר שכחת להדגיש ולספר: ה"חפץ חיים" נהג לומר תמיד "בעזרת השם", ואפילו כאשר אמר: אני הולך לחדר השני, היה מקפיד לומר: בע"ה הנני וילך לחדר השני!

("בדרך עץ החיים" חי"ב עמוד 471)